

Ἐλθετοί, οἱ σωματοφύλακες, τὸ ἐλαφρὸν ἵππικόν καὶ ἐγώ, μόνος ἐγὼ νὰ μείνω εἰς τὴν στρατοπέδον!.. Ἀλλὰ διατί, ἀφοῦ δὲν ἔπραξα τίποτε;

— Φίλτατε Λαθερινῇ, ἡσύχασε!..

— Καὶ εἰς τὸν Λουβοῦ ὀφείλω αὐτὴν τὴν αἰσχύνην, αὐτὸ τὸ ἄτιμον ὄνειδος!..

— Φίλε μου! εἶπεν ὁ Ρυβαντέλ.

— Ἄ! νὰ πάρῃ ἡ ὀργή! ἀνεβόησεν ὁ Γεράρδος σφίγγων τὴν πυγμὴν. Ὁρκίζομαι ὅτι θὰ ἐκδικηθῶ σκληρῶς ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ!

Ὁ Ἰασπίνος ὁρμήσας ἐσφράγισε τὸ στόμα τοῦ κόμητος διὰ τῆς χειρὸς· ὁ Ρυβαντέλ τὸν ἐνηγκαλίσθη.

Ἄλλ' ὁ Γεράρδος ἀπαλλασσόμενος αὐτῶν ἀνεζήτησε διὰ τοῦ βλέμματος τὸν συντομώτερον δρόμον ὅπως μεταβῇ πρὸς συνάντησιν τοῦ Λουβοῦ.

— Δι' ὄνομα Θεοῦ! ἀνέκραζεν ὁ Ἰασπίνος, κρατήσατέ τον, κύριε! θὰ φύγῃ καὶ θὰ συμβῇ κανὲν δυστύχημα. Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ εἰς τὴν ζωὴν του ὅπου βλασφημᾷ.

Ἐφάνησαν ἤδη πλησιάζοντες δειλῶς κατ' ἀρχάς, ἔπειτα ὅμως μετὰ πλείονος θάρρους οἱ στρατιῶται καὶ οἱ θεράποντες ποτηθέντες ἐκ τῆς ὀργῆς τοῦ Γεράρδου καὶ τῶν φοβερῶν λόγων, οὓς ἐπρόφερον.

— Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος! τῷ εἶπεν ὁ Ρυβαντέλ, σὲ ἤκουσαν ἴσως. Πρόσεξε!.. ἂν δὲν συλλογίζεσαι τὸν ἐαυτόν σου, συλλογίσου τουλάχιστον ἐμέ. Ἐχω διαταγὴν νὰ σὲ περιορίσω εἰς τὴν σκηνὴν σου. Θὰ μὲ κατηγόρουν ἔπειτα ὅτι σοῦ κάμνω χάριν.

— Ἐχετε διαταγὴν;.. ἐφέλλισεν ὁ Γεράρδος.

— Κύτταξε, εἶπεν ὁ Ρυβαντέλ, μοῦ ἔδωσαν καὶ ἵππεῖς διὰ νὰ σὲ φυλάττουν.

— Αὐτὸ δὲ εἶνε τὸ τελευταῖον φιλοφρόνημα! ἐψιθύρισε ὁ ἀτυχὴς νέος, οὐ ἡ μορφή ἐγένετο πελιδνή. Διαταγὴ νὰ μὲ φυλάττουν... ὡς νὰ ἤμουν κακοποιὸς ἢ προδότης... ἐγὼ!.. Μὴ φοβῆσαι στρατηγέ... εἰμαι καταβεβλημένος, οὐδὲν δύναμαι πλέον νὰ πράξω... ἐτελείωσεν!

Καὶ ὁ νέος ἀπεχώρησε κλονούμενος καὶ κατέπεσεν ἐπὶ μιᾷς ἑδρας εἰς τὴν εἰσοδὸν τῆς σκηνῆς του μὲ τὰς χεῖρας ἀδρανεῖς, μὲ τὸ πνεῦμα συγκεχυμένον, μὲ τὰ ὄμματα ἀπλανῆ. Ἡ πόρπη τοῦ τελαμῶνός του διεράγη καὶ τὸ ξίφος προσέκρουσε κατὰ τῆς σιδηρᾶς βάσεως μιᾶς τραπέζης μετὰ πενθίμου ἀπηχήσεως.

Ὁ Ρυβαντέλ, ἀφοῦ ἐνηγκαλίσθη καὶ ἡσπάσθη τὸ ἀκίνητον ἐκεῖνο σῶμα καὶ ἔθλιψε τὰς παγερὰς του χεῖρας, συνέστησεν εἰς τοὺς ἵππεῖς νὰ ἐπαγρυπνῶσιν ἐπὶ τῆς ὑγείας τοῦ κόμητος περισσότερον ἢ ἐπὶ τῆς διαγωγῆς του καὶ ἀνταλλάξας μετὰ τοῦ Ἰασπίνου λόγους τινὰς συμπαιθείας, ἀπεμακρύνθη περίλυπος.

Ἐπὶ ἀρκετὸν διάστημα χρόνου διήρκεσεν ἡ θλιβερὰ ἐκείνη κατάστασις· ὁ τὸν ἀνδρεῖος καὶ θαρραλέος ἐκεῖνος ἀνὴρ ἐφάνετο θρηγῶν καὶ ὀλοῦζων ὡς γυνή. Ὁ νευρικὸς τρόμος ἐξ οὗ ἐταρῆσσετο τὸ

σῶμα του ἐκλόνιζε τὰ περίξ ἐπιπλα καὶ αὐτὴν τὴν σκηνήν.

Ὁ Ἰασπίνος ἔντρομος διὰ τὴν τόσῃ λύπην καὶ τὴν ὀδύνην του, προσήυχετο καὶ ἔτρεμεν ἐπίσης εἰς μιάν γωνίαν.

Οἱ φρουροὺντες ἔξωθεν τῆς σκηνῆς στρατιῶται ἔβλεπον μετ' ἀνεκφράστου οἴκτου ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸν ἐξωματικὸν τῶν κατεχόμενον ὑπὸ τοιαύτης ἀγωνίας, ἥτις ὡς ὅλαι αἱ ἀγωνίαι δὲν ἠδύνατο νὰ ἀπολήξῃ εἰς θάνατον.

Ἐπειτὶ συνέχισα.

FORTUNE BOISGOBBY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

— Ἐγὼ! θέλετε νὰ σᾶς βοηθήσω εἰς τὴν ἀδύνατον αὐτὴν ἐπιχείρησιν, ἐγὼ ὁ ὁποῖος ἔχω τὴν πεποίθησιν ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ εἶνε ἔνοχος!

— Ἡ πεποίθησίς σας θὰ ἀλλάξῃ, εἰμαι βεβαία, ἀπεκρίθη ἡ κόμησσα χωρὶς νὰ συγκινηθῇ εἰς τὰς διαμαρτυρίας ταύτας.

— Τὸ ἐπεθύμουν ἐξ ὅλης καρδίας, ἐπειδὴ δὲν ἔχω καμμίαν προσωπικῶς ἔχθραν κατὰ τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ. Καὶ ἐν τούτοις, ὀφείλω νὰ σᾶς ὁμολογήσω, ὅτι δὲν εὐχομαι τὴν ἀποτυχίαν τοῦ γάμου τῆς ἐξαδέλφης μου.

Δὲν ἔμπορῶ νὰ λησμονήσω ὅτι ὁ ἀνθρώπος τὸν ὅποιον θὰ ὑπανδρευθῇ εἶνε ὁ καλλίτερός μου φίλος.

— Τὸ γνωρίζω, μοῦ τὸ εἶπατε. Δὲν νομίζετε ὅμως ὅτι θὰ τῆς ἀποδεικνύατε περισσότερον τὴν φιλίαν σας ἂν τὴν ἐμποδίζατε ἀπὸ τοῦ νὰ ἔχῃ εἰς τὸ μέλλον αἰωνίας τύψεις; Ἡ θέσις τῆς δὲν θὰ ἦνε τρομερὰ ἐάν, μετὰ τὸν γάμον τοῦτον, ἐπανήρχετο ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ ἐντελῶς δικαιολογημένος, ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ τὸν ὅποιον ἡ δεσποινὶς Δορζέρ ἠγάπα μὲ ὅλην τὴν περιπάθειαν τοῦ πρώτου ἔρωτός της;

Μὴ ἀρνείσθε. Ἐὰν ἀπρηνήθη τὸν ἔρωτα τοῦτον, τὸ ἔκκαμε, διότι ἐπίστευσεν ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ εἶνε ἔνοχος πράξεως ἀτίμου, ἀλλὰ δὲν τὸν ἐλησμόνησεν. Ἡ εἰκὼν τοῦ ἀπόντος εἶνε πάντοτε ἐν τῷ νῷ της. Καὶ διὰ νὰ τὴν ἀποφύγῃ καὶ διὰ νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὸ μέλλον σπεύδει νὰ συνδεθῇ ἀναποσπᾶστως.

Εἰμαι γυνὴ καὶ γνωρίζω τὴν γυναικεῖαν καρδίαν.

Ἐστὲ βέβαιος ὅτι ἡ δεσποινὶς Δορζέρ ἀποκαμουσα νὰ παλαίῃ, παραδίδεται εἰς τὸν γάμον, ἐλπίζουσα ὅτι θὰ ἐπανεύρῃ τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν εἰρήνην.

Ἐὰν ἀνεγνώριζε βραδύτερον ὅτι τὴν ἡπάτησαν, θὰ κατηράτο καθ' ὅλον τὸν βίον της τὸν δεσμόν, τὸν ὅποιον θὰ ἐπεθύμει νὰ διασπάσῃ.

Ἡ κόμησσα μετὰ τόσῃς ζήσεως ὁμίλει καὶ τόσῃν εὐγλωττίαν ἐξεδήλουν οἱ ὀφθαλμοὶ της, ὥστε ὁ Μάξιμος ἠσθάνετο τὴν συγκίνησιν καταλαμβάνουσιν αὐτόν.

Δὲν εἶχεν ἔτι καταπεισθῇ, ἀλλὰ ἐταράχθη, καθὼς ὁ δικαστὴς ὁ ἀκούων ἱκανὸν δικηγόρον ὑπερασπιζόμενον μέγαν ἔνοχον.

Ταυτοχρόνως δ' ἐλυπεῖτο ὅτι τὸ ἀξιολάτρευτον τοῦτο πρόσωπον, ἐπεθύμει τόσῳ πολὺ νὰ τὸν ἰδῇ μόνον διὰ νὰ τῷ ὁμιλήσῃ περὶ τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ, τοῦ ὁποίου τὰ συμφέροντα τοσούτῳ θερμῶς ὑπερήσπιζεν, ἂν καὶ δὲν τὸν ἐγνώριζεν.

Ναὶ μὲν ἐγνώρισε τὸν πατέρα του ἄλλοτε, ἀλλὰ δὲν ἦτο ἀρκετὴ ἡ δικαιολογία αὕτη, ἵνα ὑπερασπίζηται καθ' ἐκάντων τὸν υἱὸν κατηγορούμενον ἐπὶ κλοπῇ.

Αἰφνης τῷ ἐπῆλθεν ἰδέα τις.

Ὁ Γῶγος ἀφηγήθη τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὴν κόμησσαν, ὁ Γῶγος, τὸν ὅποιον ἐπροστάτευεν αὕτη καὶ τὸν ὅποιον οἱ ὑπηρεταὶ τοῦ κυρίου Δορζέρ κατηγόρουν ὁμοφώνως.

Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι ἐκεῖνος ὁ μάγκας εἶχεν ἐξομολογηθῇ εἰς τὴν κόμησσαν καὶ ὅτι ἐκεῖθεν ἐφάνετο ἡ ἀθώότης τοῦ γραμματέως της.

Ἐὰν ἐγένετο παραδεκτὴ ἡ ὑπόθεσις αὕτη, τότε ἡ διαγωγὴ τῆς κομήσεως ἦτο φυσικωτάτη.

Ἡ κυρία Γικέτα δὲν ἠθέλε νὰ παραδώσῃ τὸν Γῶγον, ἀλλ' ἐγνώριζεν ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ δὲν ἦτο ἔνοχος.

Ὅθεν εὐρίσκετο ἡναγκασμένη νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ κακὸν τὸ προξενηθέν ὑπὸ τοῦ προστατευομένου της.

Ἐὰν οὕτως ἦσαν τὰ πράγματα, ἡ ἀθώότης τοῦ Ροβέρτου ἦτο καταφανὴς καὶ ἡ κυρία Γικέτα εἶχε δίκαιον θέλουσα νὰ σταματήσῃ τὴν Ἀλίκην καὶ λέγδουσα ὅτι μιάν ἡμέραν ἠθέλε καταρᾶται τῆς μετὰ τοῦ Βινιορὺ ἐνώσεώς της.

Ἡ φιλία ἔχει τὰ ὅριά της καὶ διὰ νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὸν φίλον του ὁ Μάξιμος δὲν ἔπρεπε νὰ ἐμποδισθῇ ἀπὸ τοῦ νὰ ἀναζητήσῃ τὴν ἀλήθειαν.

Ἐν τούτοις ἔπρεπε νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν κόμησσαν, τῆς ὁποίας ἡ ὁμιλία σχεδὸν τὸν κατέπεισεν.

— Νὰ βασισθῶ λοιπὸν ἐφ' ὑμῶν; τὸν ἠρώτησεν ἀφοῦ τὸν ἀφῆκε νὰ σκεφθῇ μισρόν.

— Μάλιστα, ἀνέκραζεν, εἰπέτε μου τί πρέπει νὰ κάμω!

— Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ βοηθήσετε κατ' ἀρχάς νὰ ἐπανεύρωμεν τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ.

— Δὲν ζητῶ καλλίτερον, ἀλλὰ δὲν ἡξεύρω πῶς νὰ τὸν εὕρω.

— Θὰ σᾶς εἰπῶ ἐγώ. Μοῦ ὁμιλήσατε περὶ τοῦ παιδιοῦ ἐκείνου, τὸ ὅποιον ἐσύστησα εἰς τὸν θεῖόν σας.

Ὁ Μάξιμος μόλις ἐδυνήθη νὰ καταστείλῃ κίνημα ἐκπλήξεως, ἀλλ' ἐκρατήθη καὶ ἀνέμεινε τὴν συνέχισιν.

— Ὁ Γῶγος εἶνε πολὺ εὐφυής, ἀγαπᾷ πολὺ τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ καὶ εἰμαι βεβαία ὅτι θὰ ἐδύνατο νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ, ἢ τουλάχιστον νὰ μάθῃ τί ἀπέγεινεν αὐ-

τὸς ὁ ταλαίπωρος νέος, ἂν καὶ αὐτὸς δὲν ἐπαθαινε φοβερόν δυστύχημα, τοῦ ὁποίου ἀγνοῶ ἀκόμη τὴν αἰτίαν.

— Ὁ ἰατρός μοῦ εἶπεν ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ ἰατρευθῇ ἐντελῶς.

— Ὁ ἰατρός πάντα ἔτσι λέγει. Ἐλπίζω μάλιστα ὅτι ὁ Γῶγος θ' ἀναλάβῃ πολὺ γρήγορα. Εἶνε ἤδη ἐπὶ ποδὸς καὶ μόνον τὴν μνήμην πρέπει ν' ἀνακτήσῃ, καὶ δι' αὐτὸ ἐσκέφθην ὕμνος.

Ὁ Μάξιμος μὴ μαντεύων τί ἐννοεῖ ἢ κόμησσαι ἔμενε κατὰπληκτος.

— Ὡ! ἐννοῖα σας, ἐπανάλαβε γελῶσα, ἔξυρῶ πῶς δὲν εἶθε ἰατρός, καὶ δι' αὐτὸ δὲν πρόκειται νὰ θεραπεύσετε αὐτὸ τὸ παιδί κατὰ τοὺς ὅρους τῆς ἐπιστήμης. Ὁ κύριος Βιλαγῶς ἔκαμεν, ὡς πρὸς αὐτό, ὅ,τι ἦτο δυνατόν, καὶ ἐπέτυχεν νὰ τὸν ἰατρεύσῃ φυσικῶς. Ἐκείνου λοιπὸν τὸ ἔργον ἐτελείωσε καὶ ἀρχίζει τὸ ἰδικόν σας.

— Τὸ ἰδικόν μου! δὲν βλέπω καλὰ καλὰ, ποῖον εἶνε.

— Ἀκούσατέ με μέχρι τέλους καὶ θὰ ἴδῃτε ὅτι δὲν ἀπατώμαι. Ὁ Γῶγος σας ἀγαπᾷ πολὺ, δὲν εἶν' ἀλήθεια;

— Πιστεύω. Πρὸ τινων ἐξ ὧν μάδων τὴν νύκτα μὲ πρηχολοῦθουν δύο τρεῖς κακοποιοί, ἀπὸ τοὺς ὁποίους μ' ἔκαμε νὰ διαφύγω ἐπιτυχῶς.

— Θὰ τοῦ ἀποδείξετε καὶ σεῖς τὴν εὐγνωμοσύνην σας ἂν πάτε νὰ τὸν ἰδῇτε.

— Τρεῖς φορές ἐπῆγα ἀφ' οὗτου ἡσθένησε, καὶ ἡ μάμμη του ἀντέστη νὰ τὸν ἰδῶ.

— Δὲν θ' ἀντιστῇ πλέον, ἂν τῆς εἰπῇτε ὅτι πηγνίετε ἐκ μέρους μου. Διὰ νὰ μὴ ἀμφιβάλλῃ δὲ λάβετε αὐτὸ τὸ δακτυλίδιον, εἶπεν ἡ κόμησσαι Γιάλτα τείνουσα τῷ Μάξιμῳ τὴν χεῖρά της φέρουσαν περὶ τὸν μικρὸν δάκτυλον, χρυσὸν δακτύλιον, κεκοσμημένον ὑφ' ἐνὸς ἀμεθύστου.

Βγάλετέ το σεῖς, προσέθηκεν.

Ὁ Μάξιμος ὑπήκουσε καὶ ἡσπᾶσθη μάλιστα τὴν χεῖρα ἐκείνην, τὴν ὁποίαν δὲν ἀπέσυρεν ἄμα τὰ χεῖλη του τὴν ἐπέψαυσαν.

— Σας μεταδίδω μυστικὸν τοῦ ὁποίου εἶμαι βεβαία δὲν θὰ καταχρασθεῖτε, ἐπανάλαβεν ἡ κόμησσαι. Ἡ κυρία Πιριὰχ ἔχει παρὰξεναῖς ιδέαις. Ἡ γυνὴ αὐτῇ ἀνήκει εἰς ὑψηλοτέραν θέσιν διὰ τῆς γεννήσεώς της παρ' ἐκείνην, εἰς τὴν ὁποίαν τὴν ἔθεσεν ὁ γάμος της. Ἐτήρησε δὲ τὴν ὑπερηφάνειάν της καὶ δὲν ἐμπιστεύεται κανένα ἄλλον ἐκτὸς ἐμοῦ. Οὐδέποτε ἔρχεται ἐδῶ, ἀλλὰ πάντοτε ἀκολουθεῖ τὰς συμβουλὰς μου, εἰς ἀνάμνησιν τῶν υποχρεώσεων τοῦ υἱοῦ της πρὸς τὸν πατέρα μου. Τὸ δακτυλίδιον αὐτὸ ἔχει τὴν δύναμιν νὰ τὴν κάμῃ νὰ ὑπακούῃ ἄμα ἔχω τίποτε νὰ τῆς ζητήσω.

Θὰ τῆς τὸ δεῖξετε καὶ θὰ τῆς πῇτε ὅτι τὴν παρακαλῶ νὰ σας ἀφήσῃ μόνον μετὰ τοῦ Γῶγου. . . νὰ σας τὸν ἐμπιστεύθῃ ὅπως δὲ τὸν ἐνεπιστεύετο εἰς ἐμέ.

— Πολὺ καλὰ. . . ἀλλὰ τί θὰ πῶ εἰς αὐτὸ τὸ παιδί;

— Ὅ,τι νομίζετε ὅτι εἶνε ἱκανὸν νὰ

τοῦ ἐξυπνήσῃ τὴν εὐφυίαν καὶ νὰ τοῦ ἐπαναφέρῃ τὴν μνήμην. Θὰ τοῦ ὁμιλήσετε περὶ τῆς δεσποινίδος Δορζέρ καὶ τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ. Ἐὰν δὲν ἐπιτύχετε κατὰ τὴν πρώτην σας αὐτὴν ἐπίσκεψιν, θὰ κάμετε καὶ δευτέραν. Εἶμαι βεβαία, ὅτι ὁ Γῶγος θ' ἀποκτήσῃ τὴν μνήμην ἐρωτώμενος ἀπὸ σας καὶ θὰ μᾶς δώσῃ καὶ πληροφορίας ὡς πρὸς τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ.

Ἐννοεῖτε βεβαία, ὅτι σεῖς θὰ ἐνεργήσετε καλλίτερον παρ' ὅ,τι θὰ ἐνέργουν ἐγώ. Ὁ Γῶγος εἶνε μὲν ἀφωσιωμένος εἰς ἐμέ, ἀλλὰ εἶνε καὶ δειλός, ἐνῷ ἀπὸ σας διαφέρει.

Ἄλλως τε ἔχω καὶ ἄλλην αἰτίαν νὰ μὴ τὸ ἐξετάσω ἐγὼ ἢ ἰδίᾳ. Ὁ Βιλαγῶς εἶνε ὁ αὐστηρότερος ἰατρός καὶ μοῦ ἀπαγορεύει τὰ πάντα, προφασίζόμενος τὰς ἐπικινδύνους συγκινήσεις. Ἄν ἤξευρεν ὅτι φροντίζω τὴν τὸν δύο ἐραστὰς θὰ ἐθύμωνε. . .

— Τὸ πιστεύω, διότι προτοῦ μοῦ ἐπιτρέψει νὰ σας ἴδῃ μὲ ὥρικισ ἐν μὴ σας πῶ λέξιν διὰ τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ ἢ τὸν Γῶγον. Καὶ ὁ Θεὸς ἔξυρει πόσον πταίω ἐγὼ ποῦ δὲν ἐκράτησα τὴν ὑπόσχασίν μου.

— Δὲν θὰ μάθῃ τίποτε, διότι θὰ ἦσθε ἐχέμυθος. Τὸ μυστικὸν τοῦ σχεδίου μας θὰ μείνῃ μεταξύ μας ἕως οὗ ἐπιτύχωμεν. Καὶ ἤδη ὅτε ἐκλείσθῃ ἡ συμμαχία μας, σας παρακαλῶ νὰ μὴ χάσετε οὔτε στιγμήν, ἀλλὰ νὰ τρέξετε εἰς τὸν Γῶγον.

Ὁ Μάξιμος ἡγέρθη. Ἐννόησεν ὅτι ἡ κόμησσαι τὸν ἀπέπεμπεν εὐγενῶς, καὶ ὁμῶς ἐπερίμενε, μίαν ἔτι λέξιν, ἐν ἔτι βλέμμα. Ὑπέθετεν ὅτι ἤξιζε κατὰ παραπάνω ἢ τὸ ὄνομα τοῦτο τῆς φιλίας.

— Νομίζετε ὅτι θὰ σας ὁμιλοῦσα ἔτσι ἂν μοῦ ἦσθε ἀδιάφορος; ἐπανάλαβεν ἡ κόμησσαι Γιάλτα μαντεύσασα τὰς σκέψεις της.

Καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της ἔλεγον πλειότερα ἔτι.

Μικροῦ δεῖν ὁ Μάξιμος ἔπιπτε γονυκλινής, ἂν μὴ ἡ θαλαμηπόλος εἰσήρχετο ἐν λίαν εὐθέτῳ ὥρᾳ ἵνα κωλύσῃ ἐρωτικὴν ἐκδήλωσιν λίαν πρώϊμον τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ.

— Θὰ ἐπαινοδοθῶμεν, κύριε, προσέθηκε ἡ κόμησσαι μετὰ μειδιάματος πλήρους ὑποσχέσεως. Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ μὲ κάμετε νὰ περιμένω τὴν ἐπίσκεψίν σας, καὶ ἴσως μετ' οὐ πολὺ λάβω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σας συναντήσω εἰς τοῦ Θεοῦ σας, διότι πρῶτον τὸν κύριον Δορζέρ καὶ τὴν ἀξιολάτρευτον θυγατέρα του θὰ ἐπισκεφθῶ ἄμα ἐξέλθω.

Β'

Πρὶν ἢ ἐξέλθῃ τῆς αὐλῆς τοῦ μεγάρου ὁ Μάξιμος ἐφύλαττε τὴν σοβαρότητα ἀνθρώπου εὐγενοῦς ἐπιστρέφοντος ἐξ ἐπισκέψεως, ἀλλ' ἄμα εὐρέθη ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου, μακρὰν τῆς θέας τοῦ ὑψηλοσώμου θυρωροῦ τῆς κομῆσεως, ἤρχισε νὰ ὁμιλῇ καὶ νὰ χειρονομῇ μόνος ὡς τρελὸς ἢ ποιητής, διότι πρὸς τὰς δύο ταύτας κατηγορίας τῶν ἀνθρώπων οἱ ἐραστοὶ ὁμοιά-

ζοῦσι πλειότερον. Τὴν φορὰν ταύτην καὶ ἡ καρδιά καὶ ἡ κεφαλὴ του ἦσαν αἰχμάλωτοι, καὶ ἂν ἡ κόμησσαι Γιάλτα προέμψαυσα αὐτὸν τὸν διάτασσε νὰ ριφθῇ εἰς τὸν Σηκουάναν, θὰ τὸ ἐπραττεν εὐχαρίστως. Εὐτυχῶς ἠρκέσθη μόνον νὰ τὸν στείλῃ εἰς Μπατιγνιὸλ εἰς τῆς κυρίας Πιριὰχ· ἀλλὰ καὶ πάλιν ὁ Μάξιμος ἐθυσιάζετο συμφέροντα σπεύδων εἰς τὴν ἀποστολὴν ταύτην.

Νὰ ἐρωτήσῃ τὸν Γῶγον ἐπὶ σκοπῷ νὰ ἐπανεύρῃ τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ ἦτο καθαρὰ ἀντίφασις εἰς τὰς προτέρους ἀποφάσεις της.

Τὴν πρῶτην ἀκόμη ὁ Μάξιμος ἦτο καταγοητευμένος διὰ τὸν γάμον τοῦ φίλου του Βινιόρ, καὶ τότε, ἐσπευδε νὰ ἐμποδίσῃ τὸν γάμον τοῦτον.

Ἐνῆργει δηλαδὴ ὡς δικηγόρος ἐγκαταλιμπάνων τὸν πελάτην του ἵνα ὑποστηρίξῃ τὸν ἀντιδικόν του.

Ἦτο ἀκριβῶς προδοσία ἢ πράξις της.

Καὶ ὁμῶς δὲν ἡσθάνετο τύψεις. Τί τὸν ἐνδιέφερον νῦν τὰ καθήκοντα τῆς φιλίας. Ἀπαντᾷ τὰ αἰσθήματα, ἅτινα τὸν ἐνεψύχουν, ἀνέλυσαν ὡς κηρὸς εἰς τὴν πρώτην θερμότητα τοῦ γεννωμένου ἔρωτος.

Πρέπει πρὸς τοῦτοις νὰ εἰπωμεν ὅτι οἱ λόγοι τῆς κομῆσεως σχεδὸν τὸν κατέπεισαν καὶ ὅτι νῦν δὲν ἦτο πεπεισμένος περὶ τῆς ἐνοχῆς τοῦ Ροβέρτου δὲ Καρνοέλ. Ἡ ὑπόθεσις μῶλα ταῦτα ἦτο λίαν σκοτεινὴ καὶ λίαν πιθανὸν ἦτο ν' ἀπατηθῇ τις.

Ἐλεγε δὲ καθ' ἑαυτόν, ὅτι ἔρευνα ἀκριβὴς δὲν ἦτο ἀνωφελής, καὶ πρὸς τὸ συμφέρον τῆς Ἀλίκης, ἢ ὁποία δὲν ἔπρεπε νὰ νυμφευθῇ ἐκ πείσματος, ἂν ὁ πρῶτος ἐραστὴς της δὲν ἦτο ἀνάξιος αὐτῆς.

Ὁ κύριος Δορζέρ δὲν ἠθελε δυσαρεστηθῇ ἂν ὁ ἀνεψιὸς ἐπανώρθου σκληρὸν ἀδίκημα.

Ἐμενεν ἤδη ὁ Βινιόρ, ὁ ὁποῖος δὲν ἠθελε βεβαίως χρεωστῆ ὑποχρέωσιν εἰς τὸν Μάξιμον ἐπαναφέροντα εἰς τὴν σκηνὴν ἀντίπαλον, τὸν ὁποῖον ἦτο ἀδύνατον νὰ ὑποσκελίσῃ, ἐνόσφ ἦτο παρών.

Ἄλλ' ὁ Βινιόρ ἦτο φύσεως συνδικλακτικῆς καὶ ὁ ἔρωτος τοῦ ἠθελε κατασιγάσει μετὰ καιρὸν, ἄλλως τε δὲ ἐπαρηγορεῖτο ἀρκετὰ γενόμενος συνέτακτος τοῦ Τραπεζίτου, πρόδοον τὴν ὁποίαν ὤφειλεν εἰς τὸ σχέδιον τοῦτο τοῦ γάμου τὸ συλληφθῆν ὑπὸ τοῦ κυρίου Δορζέρ.

Ὁ Μάξιμος καθησυχάζας ἤδη τὴν συνειδησίν του διὰ τῶν δικαιολογήσεων τούτων, ἔλαβεν ἁμᾶξαν ἵνα τὸν μεταφέρῃ εἰς τὴν ὁδὸν Καρδινέ.

Οἱ ἄνθρωποι, τοὺς ὁποίους κυβερνᾷ τὸ πάθος, ἔχουσι πάντοτε ἐν χρήσει πλῆθος σοφισμάτων, διὰ τῶν ὁποίων δικαιολογοῦσι πρὸς ἑαυτοὺς τὰς μάλλον ἐναντίας πρὸς τὴν λογικὴν πράξεις.

Ἐκ τῆς λεωφόρου Φρεϊδλανδ ἕως τὴν Μπατιγνιὸλ τὸ διάστημα δὲν εἶνε μικρὸν, ἀλλ' ὁ Μάξιμος δὲν ἐπληττε, διότι ἐξήταζεν ἀδιακόπως τὸν δακτύλιον τῆς κομῆσεως, τὸν ὁποῖον ἐπέρασεν εἰς τὸν δακτύλον, ὅπου συνήθως οἱ ἐραστοὶ περῶσι τοὺς δακτυλίους τῶν ἀρραβώνων των.

Ἦτο φαίνεται γεγραμμένον ὁ Μαξιμος νὰ φέρῃ καθ' ὅλον του τὸν βίον κοσμήματα μὴ ἀνήκοντα εἰς αὐτόν. Μετὰ τὸ βραχιόλιον, τὸ δακτυλίδιον, ἀλλ' ὅποια διαφορὰ.

Τὸ πρῶτον τῷ ἀνεμίμησε δυσάρεστα συμβάντα, ἐνῶ τὸ δεύτερον ἦτο σχεδὸν ὑπόσχεσις.

Ἡ κόμησσα Γιάλτα ἐμπιστευομένη πρὸς αὐτὸν τὸν δακτύλιον δὲν εἶπε τίποτε περὶ ἀποδόσεως καὶ ἡλπίζεν ὁ Μαξιμος ὅτι θὰ τῷ ἐπέτρεπε νὰ τὸν φυλάξῃ. Σχεδὸν ἐξελάμβανεν ὡς ἐρωτικὸν δῶρον τὸ φυλακτήριο τούτο, εἰς τὸ ὅποιον ὤφειλεν ἡ κυρία Πιριὰκ νὰ ὑπακούσῃ.

Ἡ φαντασία του συχνάκις ἐπλαττε τοιαῦτα ὄνειρα.

Ἐν τούτοις ἐβιάζετο νὰ πληροφορηθῇ τὴν λύσιν τῶν αἰνιγμάτων, τὴν ὁποίαν εἶχε βεβαίως ἐκεῖνος ὁ μικρὸς Γῶγος.

Διὰ νὰ τύχῃ τῆς εὐμενείας τῆς κομήσης ἔπρεπε ν' ἀρχίσῃ ἐκτελῶν τὰς διαταγὰς της μετὰ ζήλου καὶ εὐφρίας καὶ πρὸς τοῦτο παρεσκευάζετο, ἐνῶ ἔβαινεν ἐκεῖ.

Ἐφθασεν εἰς τὴν γωνίαν τοῦ μπουλ-θάρ Μαλέμπ καὶ τῆς ὁδοῦ Καρδινὲ καὶ κατήλθεν ἐκ τῆς ἀμύξης του ἵνα εἶνε ἐλευθερότερος εἰς τὰς κινήσεις του.

Εὐρὲν εὐκόλως τὴν πλαιάν οἰκίαν ὅπου εἶχεν ἔλθει καὶ ἄλλοτε καὶ εἰσῆλθε μὲ βήμα ἀποφασιστικόν.

Διὰ τῆς ὑκλωτῆς θύρας τοῦ θυρωρείου ὁ Μαξιμος διέκρινε τὴν κυρίαν Πιριὰκ ἐργαζομένην εἰς κέντημά τι.

Ἦνοιξε τὴν θύραν χωρὶς νὰ ἀτυπήσῃ.

Ἡ κυρία Πιριὰκ τὸν ἀνεγνώρισεν ἀμέσως καὶ ἡγέρθη ζωνρῶς, ὥσπερ θέλουσα νὰ τῷ ἐμποδίσῃ τὴν εἴσοδον.

— Κυρία, εἶπε χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὴν ἡκιστα ἐνθαρρυντικὴν ταύτην ὑποδοχὴν, σὰς παρακαλῶ νὰ συγχωρήσετε τὴν ἀδιακρίσίαν μου, ἀλλ' ἦλθα τόσαις φοραῖς τόρα διὰ νὰ ἰδῶ τὸν Γῶγον καὶ δὲν εἶχατε ποτὲ τὴν καλὸσύνην νὰ μὲ δεχθῆτε. Σήμερα καὶ γὰρ παραβιάζω τὴν ἀπαγόρευσιν διὰ λόγους, τοὺς ὁποίους θὰ σὰς ἐξηγήσω ἂν θέλετε νὰ μ' ἀκούσετε.

Ὁ Μαξιμος ἐξεφράζετο καθαρώτατα. Ἐπεθύμει νὰ δείξῃ εἰς τὴν κυρίαν Πιριὰκ ὅτι δὲν ἦτο τόσο ἀγαθός, ὥστε νὰ τὴν ἐκλαμβάνῃ ὡς ἀληθῆ θυρωρόν. Ἐμάντευσε τὸν σκοπὸν του καὶ ἀπήντησε ταπεινῶς.

— Καλέ μου κύριε, ἀπατάσθε, τῷ εἶπε. Καθένας ἔμπορεῖ νὰ ἐμβῇ εἰς τὸ θυρωρεῖόν μου καὶ ἂν δὲν εἶδατε ἀκόμη τὸ παιδί μου, φταίει ὁ ἰατρός ποῦ δὲν ἐπιτρέπει νὰ βλέπῃ κανένα. Ἦτανε πολὺ ἄρρωστο καὶ εἶνε ἀκόμη.

— Καὶ ὅμως εἶνε πολὺ καλλίτερον, τὸ ξέρω, καὶ ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ ἀντισταθῇ νὰ τοῦ ὁμιλήσω.

— Λυπούμαι πολὺ ὅτι θ' ἀρνηθῶ, διότι ὁ μικρὸς ἤθελε ἔχει πολὺ νὰ σὰς ἰδῇ. Ἄλλως τε καὶ ἡ ἐπίσκεψίς σας μὰς τιμᾷ πολὺ, ἀλλὰ εἶνε ἀδύνατον. Ὁ Γῶγος δὲν εἶνε εἰς κατὰστασιν νὰ μιλήσῃ ἀκόμη.

— Οὐτε καὶ μὲ τὴν κυρίαν κόμησσαν Γιάλτα;

Ἡ χήρα Πιριὰκ ἡσθάνθη ἐλαφρὰν φρίκασιν μὴ διαφυγεῖν τὸ προσεκτικὸν βλέμμα τοῦ Μαξιμου, ἀλλ' ἀπεκρίθη ἀνευ δυσκολίας.

— Ἡ κυρία αὐτὴ βεβαίως δὲν θὰ ἔλθῃ ἐδῶ, ἂν καὶ ἐνδιαφέρεται πολὺ διὰ τὸ ταλαίπωρό μου τὸ παιδί, ἀλλὰ καὶ ἂν ἤρχετο θὰ τῆς τὸ ἐζητοῦσα χάριν νὰ μὴ ἀπαιτήσῃ νὰ τὸ ἴδῃ.

— Ἐκείνη δὲν θὰ ἔλθῃ βέβαια, καὶ δι' αὐτὸ μ' ἔστειλεν ἀντ' αὐτῆς.

— Δὲν ἐγνώριζα ὅτι ἔχετε τὴν σχέσιν της.

— Μόλις πρὸ μιᾶς ὥρας τὴν ἀφῆκα, καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ ἰδῶ τὸν Γῶγον, καὶ μάλιστα νὰ τὸν πάρω εἰς τὸν περίπατον!

Ἐπεταί συνέχεια.

Αἰσῆπος

J. J. AVIAS

Η ΤΥΦΛΗ ΒΑΣΙΛΟΠΑΙΣ

Πυκνὴ ὁμίχλη ἐγείρεται βαρέως ἀπὸ τῶν ὀχθῶν τοῦ ποταμοῦ, ἐπιμηκύνεται καὶ ἐλισσομένη ὡς ὄφιν γιγαντιαίος, περισφίγγει μὲ τοὺς εὐρεῖς αὐτοῦ δακτύλους ἑς τοὺς προμαχῶνας, ὅπου ἡ φωνὴ τῶν φρουρῶν ἀντηχοῦσα κατὰ διαλείμματα, ἐκλείπει βαθμηδὸν καὶ σβέννυται. Ἡ πόλις κοιμᾶται· τὸ βασιλικὸν παλάτιον ὑπνώττει ἐπίσης, μὲ τὴν κεφαλὴν κεκρυμμένην ὑπὸ τὰς πτυχὰς πελωρίου μελανοῦ νέφους.

Αἱ πυραὶ καὶ τὰ φῶτα εἶνε ἐσβεσμένα, αἱ θύραι τῶν οἰκιῶν κεκλεισμέναι, αἱ πλατεῖαι καὶ αἱ ὁδοὶ ἔρημοι. Ἡ πνιγρὰ θερμότης, ἥτις ἀνέρχεται μετὰ τῆς ὁμίχλης εἰς νοσώδεις ἀναθυμιάσεις ἀπὸ τῆς γῆς, ὑγρὰς ἔτι ἐκ τῆς καταιγίδος, διαχύνεται ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ καὶ βαρύνει τὰ στήθη τῶν κοιμωμένων κατοίκων, πληροῦσα τὰ ὄνειρά των μὲ τ' ἀπερχομένη δάματα τοῦ ἐφιάλτου. Πανταχοῦ σκιά, πανταχοῦ σιωπὴ, τὴν ὁποίαν μόνις διαπερᾷ πού καὶ ποὺ στεναγμοὶ ἢ ἀόριστος γόος.

Καὶ αἶφνης, διασχίζουσα τὴν νυκτιαν σιγὴν, ἀντηχεῖ παρατεταμένη κραυγὴ· εἶτα ἡ θρηνώδης φωνὴ τῶν κωδῶνων, αἱ προσκλήσεις εἰς τὰ ὄπλα, ὁ θόρυβος πλήθους ἐκπεπληγμένου. Τὴν πόλιν ἄπασαν πορφυροῖ ἡ ἀντανάκλασις θαμβούσης πυρᾶς· καὶ ἐκεῖ ὑψηλὰ, ἐπὶ τοῦ ἀπερᾶντου ὄγκου τοῦ βασιλικοῦ παλατίου, φοβεραὶ ὄψεις ὄρων τεραστίων, φανταστικῶν δρᾶκόντων, ὑδρῶν μὲ κεφαλὰς πολυπλασιαζομένων, πρεμπελέκουσι τοὺς πύργους, ἐρποῦσι κατὰ μῆκος τῶν τοίχων, καὶ κινουσι τὰς πτέρυγας ἐν κατὰκλυσμῷ σπινθήρων. Πυρκαϊὰ! Ἀνεμος αἶφνιδίως ἐγερθεὶς, συστρέφει τὰ αἵματόεντα νέφη καὶ ὑφοί πρὸς τὸν αἰθέρα τὸν μελανὸν καπνόν, ὃν διασχίζουν πύριναι σπειροειδεῖς.

1. Ἐν τῷ μυθιστορήματι τούτῳ, κατὰ τυπογραφικὴν ἀδελφίαν παρεσέφθησαν τὰ ἑξῆς λάθη: Ἐν σελίδι 213, στήλη δευτέρα, στίχῳ τρίτῳ: Καὶ ἄρ' ἀντὶ καὶ ὅμως κατὰ τὴν ἀνεμοδείλην, ἀντὶ κατὰ τῶν ἀνεμομύλων.

Ἀπερίγραπτος ἐπικρατεῖ σύγχυσις. Γυναῖκες ἡμίγυμνοι ἐκφεύγουσι τοῦ ἀνακτόρου καὶ τρέχουσιν ἐξηγριωμένοι μὲ ἄτακτον κόμην, στρατιῶται καὶ θεράποντες ὁρμῶσι πρὸς ἐπίσχεσιν τοῦ κακοῦ, μυρία διασταυροῦνται διαταγαί, καὶ ἐφ' ὧν τούτων ἀντηχεῖ ὁ τριγμὸς τῆς πυρκαϊᾶς, ὁ κρότος τῶν καταρρεόντων τοίχων, τῶν συντριβομένων δαπέδων, τῶν συστρεφόμενων σιδηρῶν καὶ τῶν δοκῶν. Εἶτα, κατισχύσασα ὅλου τοῦ θορύβου, ἀντηχεῖ ἀπελπισ ἀνακραυγὴ, ὑπὸ μυρίων ἐπαναληφθεῖσα στομάτων: Ἡ βασιλοπούλες! Ἡ βασιλοπούλες!

Ἐφ' ὑψηλοῦ πύργου, ἐν τῇ ἀριστερᾷ τοῦ ἀνακτόρου πύργῳ, ἐν μέσῳ τῶν φλογῶν, αἵτινες ὡς γλῶσσαι ἐρυθραὶ λείχουσιν ἤδη τοὺς τοίχους, ἐπιφαίνονται αἱ τρεῖς βασιλόπαιδες, ἐκτείνουσιν τοὺς βραχίονας καὶ διὰ παρατεταμένων θρήνων καλοῦσαι εἰς βοήθειαν. Δὲν σκέπτονται πλέον ἢ περὶ τοῦ ἐπείγοντος κινδύνου, καὶ πᾶσαι αἱ προσπαθεῖαι τῶν ἐργατῶν στρέφονται πρὸς τὸ μέρος τοῦτο. Ταχέως αἱ κλίμακες! βοήθειαν! Τιμὰ καὶ πλοῦτη εἰς τὸν σῶσόντα τὰς ἡγεμονίδας!

Πλὴν αἱ ὑποσχέσεις πᾶσαι ἀποβαίνουσιν εἰς μάτην. Μόλις αἱ κλίμακες ἐγγίζουσι τοὺς τοίχους καὶ οἱ τοῖχοι καταρρέουσι. Μίαν μόνον ἐδυνήθησαν νὰ τοποθετήσωσιν ἐπὶ τοῦ πύργου· ἀλλὰ περὶ αὐτῆς κυματίζουν ὑπὸ τοῦ ἀνέμου σημαῖαι πυρός, ἐρυθραὶ ἀρπάγαι, ἔτοιμα νὰ συλλαβῶσιν ὡς κακοποιὰ πνεύματα, καὶ νὰ καταστρέψωσιν, ὃν τινα ἤθελεν ἀποτολήσει τὴν ἀνάβασιν. — Μίαν τῶν θυγατέρων μου ὡς σύζυγον, εἰς ἐκεῖνον ὅστις θὰ τὰς σώσῃ! » λέγει ὁ βασιλεὺς. Ἀλλ' οὔτε βαρῶνοι, οὔτε ἱππῶται, οὔτε στρατιῶται ὑπερήφανοι, οὔτε ὑπηρέται ἀφωσιωμένοι, τολμῶσι πλέον νὰ ψηφίσωσι τὸν βέβαιον τοῦτον θάνατον, καὶ ἐκεῖ ὑψηλὰ ἐπὶ τοῦ πύργου, αἱ τρεῖς βασιλόπαιδες, μὴ ἐλπίζουσαι πλέον εἰς βοήθειαν, ὑφούσι τὰ ὄμματα πρὸς τὸν οὐρανόν, σταυροῦσι τὰς χεῖρας καὶ προσεύχονται. Ἀλλ' ἐξαίφνης κραυγὴ μεγαλητέρα καὶ διαρκεστέρα τῶν ἄλλων, κραυγὴ φόβου συγχρόνως καὶ ἐλπίδος, ἐγείρεται πρὸς αὐτάς, ἐπὶ τῇ θέᾳ ἀνδρὸς ἀγνώστου, ὅστις ἀναρριχάται μεθ' ὑπερφυοῦς εὐστροφίας τὴν σιδηρὰν κλίμακα, τὴν ἐστηριγμένην ἐπὶ τοῦ πύργου.

Δεκακισχίλια στήθη πνευστιῶσιν ἐξ ἀγωνίας καὶ ἄπαντα τὰ βλέμματα ἀκολουθοῦσι τὴν παράτολμὸν του προσπαθειαν· καὶ ἤδη τὸν βλέπουσι σχεδὸν εἰς τὸ ὕψος τοῦ πύργου. Εἶνε ὑπερφύων ἱππότης, ὑψηλός, νευρώδης, φωτιζόμενος ὑπὸ τῶν φλογῶν καὶ σείων περὶ τὴν κεφαλὴν ὄγκον μελανῆς κόμης. Ἰδοὺ τέλος, ἐφθασεν. Ἀλλ' αἱ βασιλόπαιδες εἶνε τρεῖς καὶ δὲν δύναται νὰ σώσῃ ἢ μίαν καὶ μόνην. Ἐκείνη τὴν θὰ σώσῃ ἔσται σύζυγός του· ἐκλέγει τὴν ὠραιοτέραν, τὴν πρωτότοκον. Πεφορτισμένος διὰ τοῦ βάρους της ὀλισθαίνει καὶ σῶος φθάνει εἰς τὴν γῆν.

Ἀλλὰ πάραυτα ἀρχίζει ἐκ νέου τὴν ἀνάβασιν, καὶ τῇ ἀληθείᾳ ἢ τὸλμῃ του εἶνε ὑπεράνθρωπος, διότι ὀλόκληρος ὁ πύρ-